

Advocaat
van de
Leugen

Advocaat
van de
Leugen

Mary van den Brink

1e druk

Auteur: Mary van den Brink

Copyright: © 2025

ISBN: 978 90 904075 0

Eindredactie: Annette Brouwer & Nicolette Steggerda

Vormgeving en productie: Drukkerij Coster&Kok

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitale bestanden of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Mary van den Brink

De Kade

Mijn auto parkeer ik langs het water aan de Ruysdaelkade in Amsterdam Zuid. Het is al donker. Ik heb geluk met een parkeerplek. Het gure weer zorgt er waarschijnlijk voor dat het rustig is op straat. Enkele automobilisten rijden voorbij, een jongen op de fiets negeert een rood stoplicht, een oude man loopt schuifelend met een hond aan de riem, en een duister verlicht café op de hoek van de kade toont schaduwen van mensen achter beslagen ramen. Ik hoef me geen zorgen te maken; de mensen zijn vooral geïnteresseerd in zichzelf. Ik draai mijn hoofd opzij en laat mijn blik glijden langs de kabbelende plezierbootjes die aangemeerd liggen. Ik kijk in het kalme water dat lijkt op een spiegel van donker glas. De gedachten aan thuis druk ik weg. Met moeite gooi ik mijn benen over de schakelpook en schuif door naar de bijrijdersstoel. Uit het dashboardkastje pak ik de verrekijker die ik ooit heb aangeschaft om vliegtuigen te spotten. Dat deed ik meestal met Julian, mijn zoon, die inmiddels de twintig is gepasseerd, en studeert aan de Rijksuniversiteit in Groningen. Met de kijker in mijn hand laat ik het raampje van het portier naar beneden glijden. De frisse buitenlucht doet me goed. Opeens slaan twijfels toe. Waar ben ik in godsnaam mee bezig? Stel je voor dat iemand mijn auto herkent. Niet iedereen rijdt in een Audisport metallic grijs.

De stemmen in mijn hoofd negerend, druk ik de kijker strak tegen mijn ogen. Starend naar de overkant van het water stel ik het beeld scherp en focus me op de verlichte ramen met daarboven opvallend rode markiezen. Het zijn er vijf op een rij, zowel op de begane grond als de eerste verdieping. Het valt me op dat er een komen en gaan is van vooral wandelende heerschappen. De ijzige kou weerhoudt de mannen er niet van een kijkje te nemen bij het vrouwelijk schoon dat zich heeft gepositioneerd achter de ramen. Sommige mannen zie ik een paar keer heen en weer lopen, anderen bekijken het aanbod vanaf de waterkant. Die zijn allemaal op zoek naar een neukertje, bedenk ik me. Mijn ogen blijven hangen bij een man, diep weggedoken in de kraag van zijn jas. Hij staat enigszins verdeckt opgesteld onder een boom schuin tegenover de dames. Het lijkt alsof hij op zijn gemak een keuze staat te maken. Niet lang daarna verdwijnt de wellustige hoerenloper achter een deur, waarna de geselecteerde dame de gordijnen sluit.

De prostitutieramen liggen op geen kwartier lopen van het advocatenkantoor Kat & Groenveld, waar ik werkzaam ben. Vanuit mijn appartement in Buitenveldert rijd ik er dagelijks langs. Regelmatig werp ik een blik op de schaars geklede dames. Eerder deze week maakte ik, quasi ongeïnteresseerd, tijdens de lunchpauze een wandeling langs het gebied. Omdat het zonnig was kon ik mijn ogen verhullen achter een donkere zonnebril. Om te voorkomen dat iemand me zou aanzien voor een obscene mannetje op zoek naar een seksavontuur, keek ik strak voor me uit. Nou ja, mannetje, je kunt me eigenlijk geen mannetje noemen met een lengte van een meter tweeënnegentig en schoenmaat 46. Vanuit mijn ooghoeken zag ik dat de meisjes op de begane grond nog erg jong waren. Denkend aan mijn dochter Sofia, die net achttien is, overviel me een gevoel van medeleven.

Eerder die avond

Zoals Liz altijd doet na de avondmaaltijd, zet ze koffie voor me neer op de glazen salontafel, die ze heeft versierd met een drietal orchideeën in een zwarte ronde pot. Liz houdt van orchideeën, vooral van witte. Er staat zelfs een set van zeven stuks in de hoek van de kamer op een hoge witte zuil bij het raam, ook in een ronde zwarte pot. Bij Liz moet alles perfect zijn. Ons interieur is dan ook ingericht in de stijl van Jan des Bouvrie.

Liefkozend strijkt ze haar hand door mijn haar voordat ze gaat zitten in de stoel recht tegenover mij. Onze blikken vangen elkaar. Haar ogen blijven langer op me rusten dan gewoonlijk.

‘Moet je nog naar de zaak?’ vraagt ze, als ze me een blik ziet werpen op mijn horloge.

‘Helaas wel,’ lieg ik.

‘Kan dat niet wachten tot morgen?’ Om haar overtuigingskracht te vergroten buigt ze zich zover mogelijk naar voren. ‘Je moet een beetje aan jezelf denken, Max.’

‘Hier word ik nou zo moe van,’ reageer ik kribbig, hoewel dat niet mijn bedoeling is.

‘Dit bedoel ik nou,’ roept Liz, ‘je bent tegenwoordig zo snel geraakt. Wat is er toch met je aan de hand?’ Ik ontwijk haar bezorgde blik, schraap mijn keel en pak de koffie waarbij ik iets te lang de suiker door

de warme vloestof roer. Ze staat op, gaat naast me op de bank zitten en klemt mijn hoofd tussen haar handen, zodat ik gedwongen ben haar aan te kijken.

‘Ik wil mijn oude Max terug.’ Ze glimlacht, haar hoofd een tikkeltje schuin. De bijna verontschuldigende blik in haar ogen doet me pijn. Ik wil het uitschreeuwen, roepen wat er werkelijk met me aan de hand is, maar mijn keel zit op slot. Ik trek haar op schoot. Ze legt haar hoofd tegen mijn schouder. Ik streel haar arm. Zo blijven we een tijdje zitten. Tegelijkertijd dringen twee dominante stemmen mijn brein binnen. ‘Je moet het haar vertellen,’ zegt de ene, ‘zeggen dat je gevoel niet klopt met wat je doet, dat je zielsveel van haar houdt, maar dat er al jaren een groot geheim in je leeft dat niet te stoppen is, dat alleen maar heviger wordt. Maar hoe zal ze reageren?’ vraagt de andere stem. ‘Misschien wordt ze misselijk bij de gedachte. Kwets je haar enorm. Vertelt ze het aan de kinderen. Is er misschien geen jullie meer. Dat mag je nooit laten gebeuren.’

‘Begrijp je dat ik me zorgen maak?’ De woorden van Liz brengen me met een ruk terug naar de realiteit.

‘Ik weet ook niet wat er met me aan de hand is de laatste tijd,’ lieg ik weer. ‘Waarschijnlijk heb je gelijk, moet ik een poosje rust nemen.’ Bij het horen van die verstandige woorden veert Liz omhoog.

‘Dat lijkt me nou een super goed idee,’ roept ze opgetogen. ‘Ga lekker een weekje naar de boot in Frankrijk. Niemand om je heen, een stukje varen, genieten van het mooie weer, een beetje lezen en luieren.’

‘Naar de boot?’

‘Ja, heerlijk toch? Doe dat nou maar,’ dringt ze aan.

‘Ik zal erover nadenken,’ reageer ik bedenkelijk.

De Kade

Ik druk de kijker stevig tegen mijn ogen. Mijn blik blijft hangen bij een volslanke dame op de eerste verdieping. Enigszins verveeld zit ze op een hoge kruk te wachten op wat er gaat komen. Haar leeftijd schat ik rond de veertig. Met haar opgestoken blonde haar doet ze me denken aan Brigitte Bardot in haar jonge jaren. Haar volle borsten persen zich uitdagend omhoog boven het te strakke décolleté van haar kort gebloemde jurkje. De pumps aan haar voeten laten een minstens tien centimeter hak

zien. Tussen haar vingers heeft ze een sigaret geklemd waar ze af en toe driftig aan zuigt. Ondanks haar provocerende uiterlijk vind ik dat ze iets kwetsbaars heeft. Opeens zie ik dat één van de voorbijgangers zijn pas inhoudt, omhoogkijkt en contact zoekt met de dame in de gebloemde jurk. Hij draagt een hoed en zijn zwartgrijze baard bedekt een groot gedeelte van de kraag van zijn lange zwarte jas. Terwijl de sigaret nog steeds tussen haar vingers hangt, schiet de vrouw omhoog van de kruk, positioneert zich en focust zich op de passant. Met haar vrije hand en liefste glimlach wenkt ze de man om boven te komen. Als ze hem ziet twifelen drukt ze de sigaret tussen haar lippen en spreidt ze de vingers van haar twee handen alsof ze zeggen wil, voor honderd euro mag je mij even lenen.

De baard begrijpt de boodschap, schudt nee en loopt door. Ze haalt haar schouders op en etaleert zich weer welwillend op de kruk. Vervolgens zie ik hoe het heerschap verdwijnt achter de deur van een jong meisje, net geen puber meer. Starend naar het tafereel overvalt me een gevoel van empathie, niet alleen voor het meisje maar ook voor de blonde vrouw. Zoals ze daar zit, afgewezen door een hoerenloper. Waarschijnlijk vindt hij honderd euro te veel geld voor een dame die al een tikkeltje over de datum is. Ik ruk me los van het schouwspel voor me, leg de verrekijker terug in het dashboardkastje, en laat mijn hoofd rusten tegen de hoofdsteun van de autostoel. Schuldgevoel en verlangen wisselen elkaar af. Ik sluit mijn ogen. Automatisch gaan mijn gedachten naar Liz met wie ik al meer dan vijftientig jaar gelukkig getrouwd ben. Ik denk terug aan onze eerste kennismaking op de universiteit. Ik studeerde rechten en Liz psychologie. Op een dag stond ze tijdens de lunchpauze naast me bij het buffet te wachten op een broodje kroket. We keken elkaar aan. Ik lachte naar haar. Zij lachte terug. Ik was ter plekke verliefd op de kuiltjes in haar blozende wangen en haar mysterieus groene ogen, die een signaal leken af te geven, *ik vind je wel leuk*.

‘Zullen we samen eten?’ vroeg ik.

‘Dat lijkt me gezellig,’ antwoordde ze. Vanaf die dag was er voor ons beiden nooit meer iemand anders. Beelden van onze kinderen flitsen voorbij. Julian, bijna eenentwintig en Sofia net geen puber meer. Zij studeert sinds kort tandheelkunde aan de Radboud Universiteit in Nijmegen. Waarom kan ik me nou niet de gelukkigste mens op aarde voelen, raast het door mijn hoofd. Waarom worstel ik de laatste tijd zo

met mijn gemoedstoestand en fysieke verlangens. Jarenlang heb ik daarmee weten te dealen, het weg kunnen drukken. Ik ben verdomme net vijftig en heb alles wat ik me kan wensen. Nog tien jaar, dan ga ik genieten van mijn pensioen. Ik moet me een keer normaal gedragen en tevreden zijn. Nog één keer werp ik een blik naar de blonde vrouw op de eerste etage. Dan start ik de auto.

Buitenveldert

Het is rond tienen als ik de buitendeur van ons appartement achter me dicht laat vallen.

‘Ben jij dat, Max?’ hoor ik Liz vragen.

‘Ja, wie anders,’ roep ik vanuit de gang. In slow motion hang ik mijn jas aan de kapstok. Nog even blijf ik staan. Beklemming en onzekerheid slaan toe, alsof Liz aan de buitenkant kan zien dat ik de avond niet op kantoor heb doorgebracht. Met mijn hand gedrukt tegen mijn borst doe ik een poging mijn ademhaling onder controle te krijgen. Zo gewoon mogelijk loop ik de kamer in. Mijn colbert hang ik, zoals altijd bij thuiskomst, over een stoel bij de eettafel.

‘Heb je op me gewacht?’ vraag ik bij gebrek aan andere tekst.

‘Natuurlijk heb ik op je gewacht.’ Haar ogen werpen me een vragende blik toe. ‘Ik wacht toch altijd op je. Kom lekker zitten.’ Met haar vlakke hand maakt ze een uitnodigend gebaar naast haar op de beige leren hoekbank. Ik doe wat ze vraagt waarbij ik de onrust in mijn hoofd langzaam voel verdwijnen. De knoop van mijn stropdas trek ik los, evenals de bovenste knoopjes van mijn overhemd. Liz slaat een arm om mijn schouders. De warmte van haar hoofd voel ik tegen mijn wang. Ik druk er een kus op. Op de achtergrond hoor ik mensen rumoerig door elkaar praten. Met de afstandsbediening demp ik het geluid van de televisie, die bevestigd is aan de muur boven een zwart zwevend tv-meubel.

‘Beter,’ zegt Liz.

‘Vind ik ook,’ bevestig ik.

‘Ben je een beetje opgeschoten?’ vraagt ze.

‘Dit was de laatste avond op kantoor,’ antwoord ik, starend naar de bewegende beelden op de televisie. ‘Eind van de maand neem ik een week rust.’ Het wordt weer rumoerig in mijn brein. Een beeld van het prostitutiegebied dringt zich aan me op. Brigitte Bardot zittend op

haar kruk. De hoed, die niet bij de gebloemde jurk naar binnen ging, maar voor een jongere versie koos. De man geleund tegen de boom.

‘Ik ben trots op je,’ hoor ik Liz zeggen.

Aan de kust

De receptioniste van het Palace Hotel in Zandvoort heet me hartelijk welkom. Nadat ze mijn gegevens heeft geregistreerd, geeft ze me een kaartsleutel. Ik bedank haar vriendelijk en neem de lift naar de eerste etage. 122 lees ik op de kamerdeur. Ik steek de kaart in de gleuf en open de deur na het horen van een zachte klik. Het is schemerdonker in de kamer. Mijn koffer gooi ik op bed. De blauw velours gordijnen schuif ik zover mogelijk opzij. De zon schijnt vrolijk naar binnen. Een moment knijp ik mijn ogen samen. Dan open ik de terrasdeur. De temperatuur van twintig graden is uitzonderlijk voor april.

‘Neem een kamer met zeezicht,’ had Liz geadviseerd, ‘dat geeft rust.’ Daar hoopte ik op. Maar kijkend naar de wijidheid van de zee voel ik me net zo onrustig als de woeste golven, die keer op keer omhoogslaan. Starend naar de branding gaan mijn gedachten niet alleen uit naar de plannen voor die avond, maar ook naar Liz. Zij stond volledig achter mijn besluit; niet naar de boot in Frankrijk, maar een weekje in een luxe hotel aan het strand.

‘Geniet ervan en bel me als je bent aangekomen,’ zei ze, nadat we elkaar een afscheidskus hadden gegeven. Tegen dat laatste zie ik nogal op, maar besluit dat als eerste te doen. Ik laat me vallen op één van de twee rieten stoelen op het terras en bel Liz. Ze beantwoordt mijn oproep snel, enthousiast en belangstellend. Ik laat weten dat de kamer prima is met uitzicht op zee, dat het druk is aan het strand, maar dat dat waarschijnlijk komt omdat het zaterdag is. Dat ik haar wel wat foto’s zal appen, maar eerst een hapje ga eten in het restaurant. Ik verzin dat ik televisie ga kijken in de hotelkamer of misschien een film op mijn iPad en anders een boek ga lezen. Al pratende tuur ik naar de beweging van de golven en het opspattende water.

‘Ik mis je nu al,’ zegt Liz. ‘Ben je daar nog?’

‘Ik ben er nog.’

‘Je mist mij zeker ook hè?’ Haar vertrouwde lach doet me pijn.

‘Natuurlijk mis ik je,’ reageer ik zonder van kleur te verschieten.
‘Ik bel je vanavond nog,’ zegt ze. ‘Love you.’
‘Hou ook van jou.’

De Kade

Het is bij negenen als ik de brug over loop richting het rodelichtdistrict. De avond is gehuld in nevel. Weer heb ik geluk met een parkeerplaats. Tijdens de rit van Zandvoort naar Amsterdam twijfelde ik nog even. Het is beter als ik terugkeer naar het hotel, probeerde ik mezelf te overtuigen. Dan blijft het bij dat ene kleine leugentje. Toen heb ik alleen maar vanuit de auto zitten kijken. Niets aan de hand. Niets om me druk over te maken. Maar als ik mijn plan nu doorzet, wordt het een ander verhaal. Dan voelt het als vreemdgaan. Ik kan natuurlijk ook gewoon even kennis gaan maken met die blonde mevrouw. Wat informatie inwinnen. Vragen of zij ervaring heeft met uitzonderlijk behoeftige mannen zoals ik. Dan doe ik niets verkeerd.

Aan het einde van de brug laten de straatlantaarns zien dat er meerdere potentiële klanten langs de ramen slenteren. Slechts enkele gordijnen zijn gesloten, maar ik zie dat de Brigitte Bardot-vrouw ook deze avond weer afwachting op haar kruk zit. Ze heeft haar gebloemde jurk vervangen door een kort, zwart, eveneens weinig verhullend jurkje. Het wordt opeens heel druk in mijn hoofd. Weer overvalt me die enorme twijfel. De band om mijn borst voelt strakker. Ik blijft staan, zoek steun tegen de leuning van de brug en focus me op de smachtende passanten.

‘Wat doe ik hier in godsnaam?’ mompel ik tegen mezelf. ‘Stel je voor dat ik een bekende tegenkom. Wellicht een klant, je weet maar nooit. Dat zal als een lopend vuurtje worden verspreid. Dan kan ik het wel schudden. Wie heeft er nog vertrouwen in een hoerenloper als advocaat? Ik kan nu nog terug. Niets aan de hand. Gewoon in de hotelkamer op bed gaan liggen, een filmpje kijken, een wijntje bestellen bij de receptie, en Liz bellen. Maar als ik het *nu* niet doe...’ Het alles overheersende en dwingende gevoel in mijn lijf wint het van mijn verstand. Mijn blik verschuift weer naar de blonde dame op de kruk, die nog steeds geduldig zit te wachten op een klant.

De kraag van mijn lange grijze trenchcoat trek ik omhoog. Ik maak een knoop in mijn eveneens grijze bewerkte Armani sjaal en trek de voorkant van mijn platte pet, die ik speciaal voor de gelegenheid heb gekocht, zo ver mogelijk over mijn voorhoofd. Dan besluit ik, net als de man eerder die week, tegen een boom te leunen schuin tegenover het raam op de eerste etage. Met knikkende knieën loop ik ernaartoe en ga gespeeld onverschillig staan. Ik haal mijn mobiel tevoorschijn uit de binnenzak van mijn jas en druk deze strak tegen mijn oor alsof ik aandachtig luister naar een beller. Ondertussen hou ik de omgeving voor me scherp in de gaten. Als ik overtuigd ben van de veiligheid rondom het gebied, laat ik de telefoon weer in mijn jaszak glijden en begeef me, schoorvoetend, richting het raam op de eerste etage. Vluchtig kijk ik omhoog. De Brigitte Bardot-vrouw reageert onmiddellijk. Ze springt van haar kruk, lacht me toe en wenkt. Ik knik. Kort daarop schiet een donkerbruine buitendeur open. Een ongekende opwinding golft door me heen. Ik kijk nog één keer omhoog maar Brigitte Bardot staat er niet meer. Ze zit natuurlijk al op me te wachten, schiet het door mijn hoofd. Twijfel slaat toe. Ga ik het doen of niet... maar als ik het nu niet doe... Nerveus speur ik de omgeving nog even af. En dan, alsof het noodlot ieder moment kan toeslaan, loop ik in drie stappen naar de deur en glip naar binnen. Tegelijkertijd floept het licht aan. De geur van rottend hout dringt mijn neus binnen. Steun zoekend aan een loszittende trapleuning sleep ik mijn benen, tree voor tree, krampachtig de lange tapijtloze smalle krakende trap op. Mijn hartslag voel ik dreunen in mijn oren. Boven aangekomen sta ik opeens oog in oog met de blonde vrouw, die me in de deuropening al staat op te wachten. Wat me als eerste opvalt zijn haar helderblauwe ogen. Iets in haar blik raakt me, het heeft iets melancholisch, maar tegelijkertijd ook iets ondeugends. Om haar lippen hangt een raadselachtige glimlach. Ik schenk haar ook een kort, nerveus lachje.

‘Dag knapperd,’ zegt ze met een volle, warme stem. ‘Ik ben Ilona en jij bent?’ De manier waarop ze naar me kijkt, geeft de indruk dat ze wel zin heeft in een seksavontuur. ‘Ik begrijp het,’ reageert ze, als haar vraag onbeantwoord blijft. Weer die lach, waarachter haar vuurrode lippen mooie, gelijkmatig witte tanden schuilen. ‘Jij wilt anoniem blijven. Kom verder, vreemdeling.’ Ze doet een stap opzij en laat me voorgaan waar ik terecht kom in een lange smalle gang. Onmiddellijk blijft mijn blik hangen bij een groot schilderij waarop een vrouw haar naakte

lichaam toont. Ze ligt op haar rug. De binnenkant van haar borsten is tot onder haar navel bedekt met ijsblokjes.

‘Vind je het mooi?’ vraagt Ilona. Snel draai ik me om. Het klamme zweet dat me uitbreekt wijt ik aan de temperatuur in het huis. Tegenstrijdigheden overvallen me, niet alleen in mijn hoofd, maar ook in mijn lijf. Ik wil wegrekken, de trap af, de brug over, naar mijn auto. Maar ik doe het niet. Ik draai me weer terug naar de vrouw met het naakte lichaam.

‘Prachtig,’ weet ik uit te brengen.

‘Ik zie dat je zenuwachtig bent,’ zegt ze. ‘Hoeft niet hoor, ik ben wel wat gewend.’ Bemoedigend pakt ze mijn arm. ‘Zullen we eerst maar eens beginnen met die warme kleding uit te trekken?’ Ik doe wat ze vraagt want de vochtdruppels voel ik inmiddels mijn nek inglijden. Tegelijkertijd besef ik dat het nu zo definitief is. Dat ik op bezoek ben bij een vrouw die haar diensten verkoopt aan zwakkelingen zoals ik. Nadat ze alles in volgorde van jas, sjaal en pet aan de kapstok heeft gehangen, loopt ze voor me uit naar een roodverlichte kamer, waarbij ik de indruk krijg dat het daar allemaal moet gebeuren. Als eerste sluit ze de gordijnen. Dat geeft me op zijn minst het gevoel veilig te zijn. Op de achtergrond klinkt pianomuziek van Clayderman. Ik herken de melodie *Romantica Serenade*, die me doet denken aan mijn vader. Tot kort voor zijn dood was hij pianoleraar. Hij gaf les aan huis in een speciaal daarvoor ingerichte kamer. Naast zijn helden Chopin, Mozart en Beethoven, had hij ook een zwak voor deze Franse virtuoos. Helaas zitten zijn muzikale talenten niet in mijn genen.

Ondanks de rustgevende pianoklanken heb ik het nog steeds bloedheet. Maar ik begrijp ook dat voor de meeste bezoekers een gevoelstemperatuur van vijftientig graden bijzonder comfortabel is.

‘Kom verder, vreemdeling,’ zegt Ilona als ze ziet dat ik in de deuropening blijf staan. ‘Ga zitten.’ Ze wijst naar een zwart leren fauteuil die links van een bed staat. Als een trouwe hond doe ik wat ze zegt. Zelf neemt ze plaats op de rand van de twijfelaar recht tegenover mij. Het matras is bedekt met een zwart hoeslaken dat op latex lijkt. Twee kleurrijke kussens vrolijken het geheel een beetje op. Haar lichaamstaal laat weten dat ze klaar is voor ontvangst. Ik draai mijn hoofd van haar weg en laat mijn klamme handen rusten op mijn schoot. Starend naar de roze bewerkte marmoleum vloer vraag ik me af hoeveel voeten hier al

hebben gestaan. Waarschijnlijk honderden als het er niet meer zijn. Vanuit mijn ooghoeken zie ik Ilona zitten. Onder het schijnsel van drie sfeervolle neonlampjes in de vorm van een rood hart, lijkt de kleur van haar haar meer op roze dan op blond. Ze heeft haar armen achter zich gespreid, rustend op het matras. Haar benen heeft ze over elkaar geslagen. Ze lijkt te wachten op wat er gaat komen. Ik bedenk me opeens dat er in dat bed velen verlangens hebben plaatsgevonden. Niet alleen lust en opwinding, maar ook vreugde, gemis, pijn, schuldgevoel en schaamte. Al deze gevoelens liggen in dat bed, samen met Ilona. Ik schud de gedachten van me af en laat mijn ogen door de kamer glijden. Mijn aandacht wordt getrokken naar een witte wastafel, versierd met een zeepompje, en een stapeltje grijze gastendoekjes. Het schiet me te binnen dat niet alle bezoekers helemaal fris zijn. Ook valt mijn oog op een bruin ladekastje dat tegen de muur naast het bed staat, met als decoratie een plastic fles waarvan de inhoud lijkt op vloeibare witte lijm. *Easyglide Anal*, lees ik vluchtig op het grijze etiket. Met plaatsvervangende schaamte draai ik mijn hoofd weg.

‘Een vrouwending,’ hoor ik Ilona zeggen, ‘kan soms heel handig zijn. De eerste keer?’ vraagt ze er meteen achteraan. Ik knik bevestigend. ‘Oké knapperd,’ praat ze olijk verder, ‘dan zal ik je eerst de spelregels even uitleggen.’ Ze last een korte pauze in, misschien vijf tellen. Haar wenkbrauwen zijn omhooggetrokken, haar mond neigt naar een glimlach.

‘Het is de bedoeling,’ zegt ze, nog steeds achteroverleunend op het bed, ‘dat we beginnen met het zakelijke gedeelte. Daarna starten we met het echte werk.’ Ik begrijp onmiddellijk wat ze bedoelt. Gehaast pak ik mijn portefeuille uit de binnenzak van mijn colbert en vouw deze open. ‘Honderd euries,’ hoor ik haar zeggen, ‘per uur.’ Ik trek er twee briefjes van vijftig uit en reik het haar aan. Haar mondhoeken krullen omhoog. Het geld schuift ze onder de plastic fles met vloeibare inhoud, waarna ze haar uitnodigende pose weer aanneemt. Terwijl ik mijn portefeuille weer terug stop valt mijn oog op een glanzend wit Mariabeeld, dat is geëtaleerd op een antieke console in de hoek van de kamer, naast het etalageraam. Ze heeft een verfijnd gezicht. Om haar arm draagt ze een rozenkrans. Aan haar voeten ligt een roos. Met samengevouwen handen kijkt ze recht in mijn ziel. Alsof ze lijkt te zeggen, ‘waar ben jij nou mee bezig, je moet je schamen, jij hoort niet *hier* te zijn, maar in je hotel-kamer.’

‘Die heb ik van mijn oma,’ klinkt ergens in de verte de stem van Ilona. Ik kijk haar aan. Weer die lach, weer die betoverende kristalblauwe ogen. Het waait in mijn hoofd.

‘Je was ver weg, vreemdeling.’

‘Een bijzonder beeld,’ zeg ik.

‘Dat is het, maar daar kom je niet voor, neem ik aan.’

‘Klopt,’ reageer ik nauwelijks hoorbaar, ‘daar kom ik niet voor.’

Tegelijkertijd besef ik dat ik twee dingen kan doen, gewoon zeggen waar ik voor kom, of opstaan, mijn spullen van de kapstok trekken, en de deur uitlopen.

‘Dat dacht ik al,’ onderbreekt Ilona mijn gedachten. ‘Nou, mooie man, laat maar weten waar je dan wel voor komt, ik ben hier voor jou hè.’

‘Wat ik wil is nogal bizar,’ weet ik uit mijn keel te persen. Haar reactie peilend zie ik dat ze aandachtig luistert. Met de nagel van mijn pink pulk ik aan een velletje op mijn onderlip.

‘Nogal bizar,’ herhaalt ze mijn woorden.

‘Dat vind ik ja.’ Een golf van schaamte schiet door mijn lijf. Hier zit ik dan, mijnheer de advocaat in tweedelig donkerblauw met Bally schoenen aan zijn voeten, bij een prostituee. Een man, die altijd zeker is van zijn zaak, die precies op het juiste moment de woorden zegt die gezegd moeten worden. Die zich door geen tegenstander van zijn stuk laat brengen.

‘Hier is niets te bizar,’ probeert ze me te overtuigen. ‘Je mag hier gewoon toegeven aan je behoefte, hier hoeft jij je nergens voor te schamen.’ Ilona laat zich van het bed glijden en gaat voor me staan. Ze buigt zich voorover en laat haar handen rusten op de leuning van de stoel. Om haar dominante decolleté te vermijden draai ik mijn hoofd weg.

‘Kijk me eens aan,’ zegt ze. Ik doe wat ze vraagt. In haar ogen lees ik empathie, begrip en warmte. Onze neuzen raken elkaar bijna. ‘Jij hoeft je nergens druk om te maken,’ praat ze verder. Ze recht haar rug en blijft me aankijken. ‘Ik heb hier alles al meegemaakt, de hele mikmak al gezien en gedaan. Met mij kan je alle kanten uit. Behalve poep-of plasseks, daar doe ik niet aan.’

‘Ik kom niet voor seks.’

‘Oh, je wilt praten,’ reageert ze begripvol. ‘Dat kan ook hoor, maar het uurtarief blijft hetzelfde.’ Ik kijk langs haar heen. Mijn blik blijft weer

hangen bij het Mariabeeld. Starend naar de samengevouwen handen dringt de stem van Liz mijn brein binnen. 'Ga maar lekker genieten,' had ze gezegd, 'dan kom je weer als nieuw thuis.' Maar ze moet eens weten dat haar keurige echtgenoot niet met een spannend boek in zijn hotelkamer zit, maar zijn heil heeft gezocht bij een prostituee die haar diensten verkoopt aan zielige stummers zoals ik. De plotseling opkomende paniek probeer ik te onderdrukken. Ik ga in gesprek met mezelf. Als ik nu opstap is er niets aan de hand, heb ik niets verkeerd gedaan. Ik ga gewoon terug naar het hotel, televisiekijken. Ik bel Liz dat alles goed met me gaat. Ik stuur een selfie languit liggend op bed met een berichtje erbij, 'ik mis je.' Ze zal erom lachen.

'Hé, vreemdeling,' onderbreekt de stem van Ilona mijn gedachten. Mijn ogen vangen haar vragende blik en de omhoog gekrulde mondhoeken. Met moeite weet ik ook een klein lachje te produceren. 'Ik heb hier echt alles al gezien en gedaan, hè,' herhaalt ze. Ze veert op en gaat achter me staan. Haar handen rusten heel even op mijn schouders. Vervolgens trekt ze mijn colbert langs mijn armen omlaag. 'Doe die maar even uit,' zegt ze. Met mijn verstand op nul laat ik het jasje vallen op de roze vloer. Zachtjes duwt ze mijn hoofd naar voren en trekt de kraag van mijn witte polo zover mogelijk naar achteren. Met vloeiende bewegingen begint ze mijn nek te masseren. Ik laat het allemaal gebeuren en concentreer me met gesloten ogen op mijn ademhaling. Adem in, adem uit. Nog steeds met Clayderman op de achtergrond, maar met een andere melodie.

'Hier zal je van opknappen,' hoor ik haar zeggen. 'En wat betreft jouw bizarre wensen,' vervolgt ze, 'tegen mij kun je echt alles vertellen, hè. Aan het einde van de dag wis ik alle informatie weer van mijn harde schijf.' Of het nu komt door haar bemoedigende woorden, het masseren van mijn nek, de muziek, of door mijn ademhaling, de spanning in mijn lichaam neemt af. Mijn hartslag neemt weer een normaal ritme aan. Een stem in mijn hoofd zegt me dat ik haar kan vertrouwen. Dat het haar vak is om problemen van mensen aan te horen, dat ze discreet moet zijn omdat ze anders haar klanten kwijtraakt. Terwijl Ilona ongestoord doorgaat met het kneden van mijn spieren, zoek ik in mijn hoofd naar de juiste woorden om haar een kijkje te geven in mijn belevingswereld.

Opeens verschijnt Roos in beeld, mijn vijfjarige buurmeisje van vroeger met mooie blonde krullen in een roze jurkje met roesjes waar ik altijd

jaloers op was en het niet eerlijk vond dat zij wel een meisje was, en ik niet. Ik haal diep adem en slik een brok weg in mijn keel. Opeens voel ik een onweerstaanbare behoefte om mijn gevoelens met iemand te delen. En met wie kan ik dat beter doen dan met deze vrouw die, zoals zij zelf zegt, alle klappen van de zweep al kent. Kijkend naar mijn samengevouwen handen die op mijn schoot rusten, geef ik me over aan het moment. Het is nu of nooit, bedenk ik me. En dan, in dat kleine roodverlichte kamertje, bij een vreemde vrouw, rollen de woorden over mijn lippen.

‘Als ik had mogen kiezen,’ begin ik voorzichtig, ‘dan was ik liever als meisje geboren. Ik heb geen hekel aan mijn mannenlijf, maar soms zit het me in de weg. Dan is het verlangen me te hullen in dameskleding zo dwingend dat het pijn doet.’ Pats boem, het is eruit. Ik laat een pauze vallen. Ilona stopt even met haar handeling. Ik blijf zitten zoals ik zit, mijn kin op mijn borst. Buiten de pianoklanken heerst er een ongemakkelijke stilte. Niet alleen schaamte, maar ook twijfel slaat toe. Is ze echt wel te vertrouwen, vraag ik me af, misschien ziet ze me aan voor iemand die psychische hulp nodig heeft. Maar aan de andere kant, wat heb ik te verliezen. Morgen is ze weer vergeten wie ik was en wat ik allemaal heb gezegd en daarbij, ik sla straks die deur achter me dicht en ze ziet me nooit meer terug. Gerustgesteld door die gedachten hervat ik mijn verhaal.

‘Ik heb dit nog nooit met iemand besproken,’ laat ik haar weten, ‘en dat zal ik zeker ook nooit doen. Daarom ben ik hier, bij jou, en ik ga ervan uit dat privacy is gegarandeerd.’ Ilona laat haar handen rusten op mijn schouders.

‘Maar lieve schat,’ reageert ze in slow motion, ‘was dat nou zo moeilijk?’ Ze schuift mijn polo weer op zijn plaats, komt voor me staan en kijkt me aan. Haar hoofd houdt ze een tikkeltje schuin, haar bijna lichtgevende blauwe ogen kijken recht in mijn ziel. ‘Natuurlijk ben je veilig hier, alle klanten zijn veilig bij mij.’ Haar glimlach stelt me gerust. Met de woorden, ‘kom maar mee,’ pakt ze mijn hand en trekt me van de stoel omhoog. Gewillig volg ik haar door de lange smalle gang. Tijdens het voorbij lopen kan ik het niet laten nogmaals een blik te werpen op het ijsblokjes schilderij. We passeren een witte deur die door het slot aan de buitenkant de indruk wekt, dat daarachter de toiletruimte schuilt.

Aan het einde van de gang, in de deuropening van een TL-verlichte kamer, houdt Ilona haar pas in.

‘Kom verder,’ knikt ze richting de kamer. ‘Hier gaat het allemaal gebeuren,’ roept ze er enthousiast achteraan. Bedenklijk zet ik mijn voeten over de drempel. Vergeleken met de roodverlichte kamer is dit vertrek kil en ongezellig. Het enige dat zorgt voor een beetje sfeer is de make-up display die overzichtelijk gepresenteerd staat op een lange witte plank, bevestigd aan een muur. Ik moet gelijk denken aan het toiletmeubel van Liz. Hoe vaak heb ik daar niet achter gezeten met een lippenstift in mijn hand. Maar ik had nooit de moed om het te gebruiken uit angst dat ze plotseling thuis zou komen, want lippenstift verwijder je niet zomaar. En dan die momenten dat ik stiekem een rok uit haar kast pakte en deze aandeed, ondanks dat de rits niet dicht kon. Dat zag ik nooit als een probleem, want die rok kon ik zo weer uittrekken als dat nodig was. Wel moest ik ervoor zorgen het kledingstuk weer op precies dezelfde plek terug te hangen. In Liz’ kledingkast hangt alles namelijk op volgorde: rokken, pantalons, shirts, blouses, jurkjes en het liefst kleur bij kleur. In een aparte kast bewaart ze haar colberts en zomer- en winterjassen. Schoenen en laarzen staan netjes op een rij op een speciale plank onder in de kast.

‘Je begrijpt toch wel dat jij niet de enige man op aarde bent hè, die een jurk aan wil,’ doorbreekt plotseling de stem van Ilona mijn gedachten. ‘Je bent de eerste en zeker de laatste niet.’ Al pratend over hoeveel mannen mij al zijn voorgegaan, trekt ze een kastdeur open. ‘Damesweelde genoeg,’ wijst ze, ‘dus laten we maar gelijk beginnen, want we zijn inmiddels al ruim een kwartier verder.’ Zonder op een reactie te wachten observeert ze met een kritisch oog mijn postuur. Met trefzekere bewegingen doorzoekt ze de kledingkast waarna ze een lange zwarte jurk tevoorschijn haalt.

‘Deze gaat je zeker passen,’ zegt ze op een toon die geen tegenspraak duldt. ‘Vlindermouwen en elastiek in de taille.’ Voordat ze de jurk aan de buitenkant van de kastdeur hangt, wappert ze hem plagerig voor mijn neus heen en weer. Gespannen volg ik haar handelingen. Tegelijkertijd voel ik een prettige spanning in mijn buik.

‘Kleed je maar uit, op je slip na,’ beveelt ze, alsof het de normaalste zaak van de wereld is dat ik me in een boxershort vertoon aan een dame van lichte zeden. ‘Wil je ook een korset aan?’ vraagt ze, ‘dan heb je gelijk cups, is beter.’

‘Oké,’ reageer ik met een tong die aanvoelt als schuurpapier.

‘Als jij je dan uitkleedt,’ zegt ze nogmaals, ‘kom ik zo bij je terug.’
En weg is Ilona.

Bloednervus laat ik mijn blik door de kleine ruimte glijden. Buiten de make-up plank, een witte houten stoel, een kledingkast en een passpiegel, is de kamer leeg en de temperatuur onbehaaglijk. Mijn ogen worden getrokken naar de jurk die uitnodigend aan de kastdeur hangt. Ik doe een stap voorwaarts en laat mijn hand glijden over de glanzende stof. Een intens gevoel van opwinding en verlangen overvalt me. Een explosieve gewaarwording die ik eerder nog niet heb ervaren. Het beneemt me bijna de adem. Zittend op de stoel bedek ik mijn gezicht in mijn handen. ‘Je kunt nu nog weg,’ schreeuwt een stem in mijn hoofd, ‘je hebt toch al betaald. Dat maakt die vrouw allemaal niets uit.’ Maar de hunkering is te groot. Niet zeiken, spreek ik mezelf toe, je doet gewoon waarvoor je bent gekomen. Tenslotte doe je er niemand kwaad mee. Als je het nu niet doet, doe je het nooit. Misschien valt het allemaal wel heel erg tegen. Ben je er gelijk klaar mee.

Met die gedachten probeer ik te rechtvaardigen me uit te kleden in een prostitutiehuis aan de Ruysdaelkade in Amsterdam.

Gefocust op de zwarte jurk aan de kastdeur, trek ik de veters van mijn schoenen los en schop ze uit. Vervolgens ontdoe ik me van mijn sokken, pantalon en polo en gooi deze onverschillig over de stoelleuning. Ondanks de kou in het kamertje veeg ik mijn handen droog aan mijn boxershorts. Mijn oksels dep ik met een sok. Ik had deo mee moeten nemen, bedenk ik me.

‘Hoe gaat het hier?’ Daar is Ilona weer. Ik sta erbij als een etalagepop. Mijn keel zit op slot. Ilona gaat voor me staan. Tussen haar handen houdt ze een zwart korset gevangen.

‘Ik zie dat je er klaar voor bent.’ Met een knipoog probeert ze me gerust te stellen. ‘Je armen even strekken, dan kan ik er goed bij.’ Ik doe wat ze zegt. Behendig slaat ze het korset om mijn taille en borstomvang, waarna ze de ijzeren gaten over de noppen drukt. Zonder me te verroeren laat ik het gebeuren.

‘Draai je maar om.’ Met twee handen pakt ze mijn taille beet en geeft me een duwtje in de goede richting. Zodra ik mijn rug naar haar heb toegekeerd schuift ze het korset met een stevige ruk op zijn plaats.

‘Zo,’ hoor ik haar zeggen, ‘zet je maar schrap want nu begint het echte werk.’ Doelgericht trekt ze de veters aan die zijn bedoeld om taille te creëren. Ze snoert de koorden zo strak dat ik begin te wankelen. Bovendien heb ik het gevoel dat mijn ribben met grof geweld in elkaar worden gedrukt, waardoor mijn maaginhoud omhoog dreigt te komen.

‘Gaat het?’ vraagt ze.

‘Prima,’ lieg ik.

‘Het is even wennen in het begin,’ laat ze weten, ‘maar al gauw heb je het gevoel dat het nog wel tandje strakker kan. Draai je maar weer om.’ Met een kritisch oog bekijkt ze het resultaat. ‘Prachtig met die cups zo,’ zegt ze welgemeend. ‘Je zult zien, dat staat schitterend onder die jurk.’ Terwijl ze pratend de japon van de hanger trekt draai ik me snel even richting de spiegel. ‘Mooi hè,’ hoor ik ergens in de verte haar stem. Ze loopt naar me toe en drukt met haar vrije hand een van de cups krachtig omhoog, zodat de bolling van mijn eigen vetweefsel het beeld geeft van een vrouwenborst. ‘Moet je kijken,’ roept ze zichtbaar trots op het resultaat, ‘dit is toch net echt.’ Ze gaat naast me staan en kijkt mee naar mijn spiegelbeeld. Ik wil reageren, zeggen hoe prachtig ik het vind, maar emoties blokkeren mijn stembanden. Ilona ziet het.

‘Kom maar,’ zegt ze, ‘draai je maar weer om.’ Tegelijkertijd schuift ze de rits van de japon naar beneden en biedt me een helpende hand bij het aantrekken.

‘Eerst je ene been erin, dan je andere,’ gebiedt ze, alsof ze tegen een kind praat. Als een gewillige trekpomp doe ik wat ze zegt. Tegelijkertijd voel ik de zachte stof langs mijn benen omhoog glijden. Een sensatie van rust, vrijheid en geluk krijgt de overhand. Het is lente in mijn hoofd. Ilona vraagt me te gaan zitten op de witte stoel. Ze poedert mijn huid, blusht mijn wangen en stift mijn lippen.

‘We gaan voor blond,’ roept ze. Euforisch volg ik haar handelingen. Uit de kast pakt ze een kort damespruikje dat ze kritisch bekijkt. Vervolgens trekt ze de passpiegel erbij. ‘Kijk maar even mee,’ zegt ze. Ik doe weer wat me wordt opgedragen. Kijkend in de spiegel zie ik hoe ze het haarwerk over mijn hoofd schuift. Ze stylet het met haar handen. ‘Je bent echt heel mooi,’ zegt ze, nadat ze een kritische blik heeft geworpen op het totaal plaatje. Ik sta op en observeer van top tot teen mijn spiegelbeeld. Ik heb het gevoel in een witte wollen droom te zijn beland. Ik focus me op mijn rode lippen, de blos op mijn wangen, het blond golvende kapsel. Wat lijkt ik zo op mijn moeder...